



# *ДАРОВИ*

---

КАТАЛОГ ИЗЛОЖБЕ

---

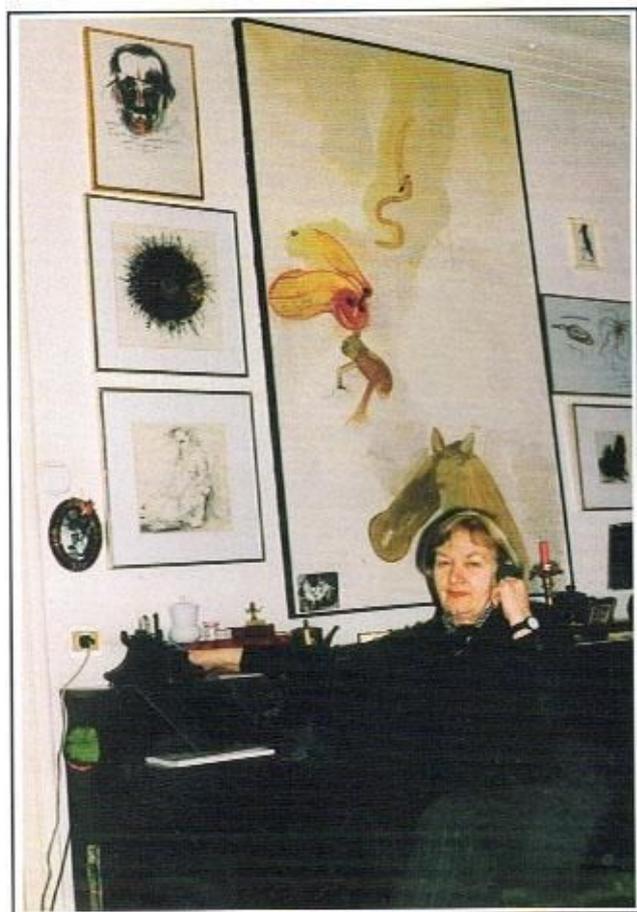
# ДАРОВИ

*из лeгaтa Нeвeнe Вийoрoвић*

КАТАЛОГ ИЗЛОЖБЕ ПОВОДОМ  
ДЕСЕТ ГОДИНА ОД СМРТИ



ПРИБОЈ НА ЛИМУ, АПРИЛ 2015.



У Чика Љубипој бр. 16



## НЕВЕНА ВИТОРОВИЋ (Прибој, 1928 - Београд, 2005.)

Невена Виторовић рођена је у 03.12.1928.године у Прибоју, а умрла у Београду 25. 04. 2005. године. Према сопственој жељи сахрањена је у очев гроб на градском прибојском гробљу.

У овој години Завичајни музеј Прибој обележава десет година од смрти Невене Виторовић и тим поводом организује изложбу легата који носи њено име. Чине га две богате и разноврсне целине. Прва целина садржи 39 уметничких експоната, већином слика, једну скулптуру и један рељеф у дрвету. Ради се о познатим уметницима који су уз многе друге, мање или још познатије, обележили ликовну сцену на простору бивше Југославије. Друга целина легата обухвата 67 наслова различитих књижевних издања и углавном се односе на свет ликовне уметности.

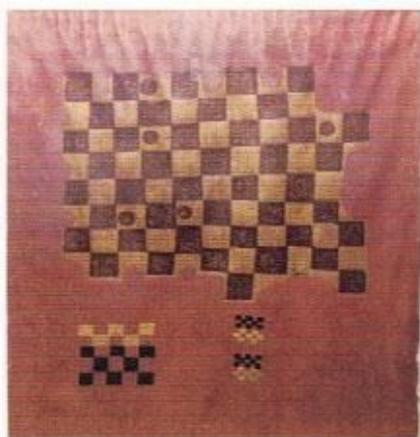
Ова изложба је портрет - одговор на питање ко је заправо Невена Виторовић. То је путоказ на тему шта је радила, кога је волела Невена и ко је волео њу. Иако сама није припадала ствараоцима, своје интересовање за људе претворила је у својеврсно занимање. Њен свет био је свет уметника, оних који креирају и стварају. Уз њих се Невена развијала и расла као колекционар.

Невена је препознала тренутак када треба да својим уметничким збиркама обезбеди живот и после ње. Према уговору сачињеном септембра месеца 2004.године Невена Виторовић поклонила је Завичајном музеју један део своје вредне уметничке колекције. Овом изложбом настојимо као институција културе да однегујемо респектабилан однос према таквом поимању личне заоставштине и да то пренесемо на савремене и будуће генерације.

*СЛОБОДАНКА КЛАЧАР*

дипломирани историчар уметности

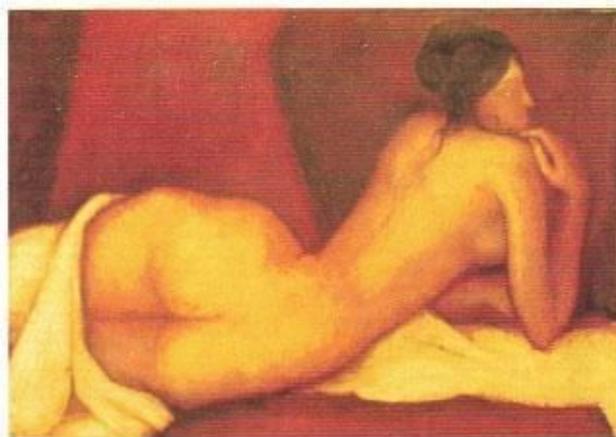




### АНКИЦА ОПРЕШНИК

( Витез, 1919. – Нови Сад, 2005.)

Сликарка и графичарка, Академију ликовних уметности и постдипломске студије завршила је у Београду 1949.године. Излагала је у земљи и иностранству – Загреб, Љубљана, Нови Сад, Зрењанин, Хаг, Ротердам, Амстердам. Сарадник уметничких колонија и добитник престижних награда - на Бијеналима у Љубљани, Лугану, Лијежу, Кракову као и награде на Октобарским салонима Београда и Новог Сада. Радови се налазе у бројним галеријама, музејима и приватним колекцијама у земљи и иностранству.



### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

( Прибој, 1935. – Њујорк, 1999.)

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963.године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зењанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967.године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота.

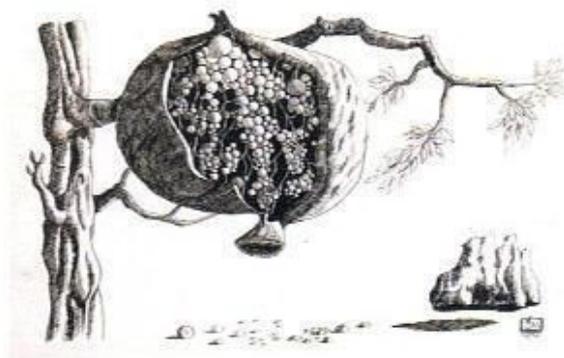
78



### ВЕЉКО МИХАЈЛОВИЋ

( Сарајево, 1948.)

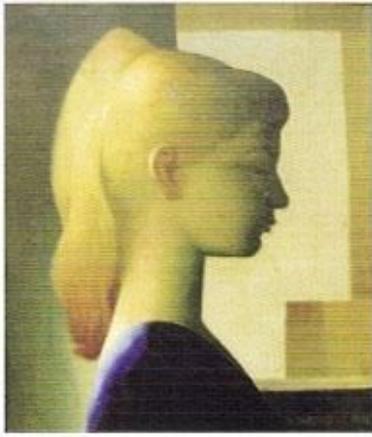
Завршио Академију ликовних уметности, одсек графика, дипломирао 1980.године у Београду. Добитник награде „Борјс Андрејевић Кун“ и члан УЛУС-а од 1982.године.



### ЖИВОЈИН МИШКОВ

( Ковиље, 1925.)

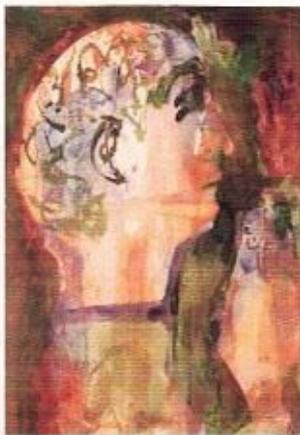
Академију примењене уметности завршио у Београду 1963.године у класи Васе Поморишца и Винка Грдана. Као слободни уметник живи и ради у Новом Саду, у ателјеу на Петроварадину. Излагао на више од 250 колективних изложби и преко 45 самосталних у земљи и иностранству - у Београду и Новом Саду више пута, Ковиљу, Апатину, Зрењанину, Бачкој Паланци, Чортановцима, Немачкој, Француској, Камбоџи, Перуу, Екватору, Холандији. Учесник у раду више уметничких колонија. Награђиван више пута. Члан УЛУВ-а и "Ликовног круга".



### НИКОЛА ЈАНДРИЈЕВИЋ

( Шеховићи, Сански Мост, 1910.- 1989.)

Академију Примењених уметности, одсек сликарство, завршио је у Београду 1954.године. Постаје члан УЛУС-а 1961. Сарађивао са Петром Лубардом на композицијама „Бој на Косову“ и „Сутјеска“ те на компшозицији за Цветњски музеј.



### ПЕЂА МИЛОСАВЉЕВИЋ

( Лужнице код Крагујевца, 1908. – Београд, 1987.)

Сликар и есејиста, завршио Правни факултет у Београду и упоредо учио сликарство код Јована Бјелића. У Паризу, Мадриду и Лондону боравио од 1936 – 1946. године као дипломатски службеник. Пре рата припадао је уметничкој групи „Дванаесторица“. Издао је збирку есеја у области уметности "Између трубе и тишине". Имао је самосталне изложбе у Паризу, Лондону, Београду, Бриселу, Крагујевцу. Учествовао је на изложбама других југословенских уметника, УЛУС-а, са групом „Дванаесторица“ и групом "Шесторица". На Међународној изложби у Паризу 1937. добио је Гран При за сликарство а 1959 награду УЛУС-а. Члан је САНУ.



### МИЛИВОЈ НИКОЛАЈЕВИЋ

( Сремска Митровица, 1912-1988.)

Уметничку школу похађао је у Београду од 1932 – 1939. године у класи професора Ивана Радовића, Бете Вукановић, Љубомира Ивановића, Симсона Роксандића. Један је од оснивача групе "Десеторица" 1938. године. Био је управник Галерије Матице Српске и један од оснивача Академије уметности у Новом Саду 1974.године. Председник Матице српске од 1979 – 1983. Имао је преко педесет самосталних изложби у земљи и иностранству, преко четиристотине групних у иностранству и око стотине групних у земљи. Својим делима заступљен је у свим значајнијим галеријама и музејима али и у многим значајним

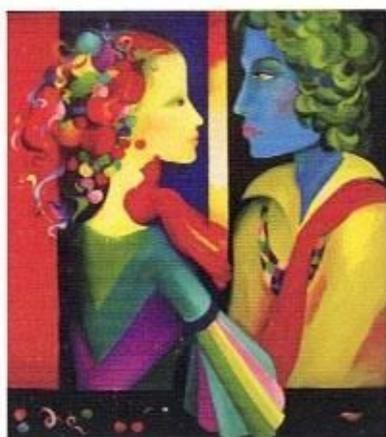
78



### БОГИЋ РИСИМОВИЋ РИСИМ

( Чачак, 1926. – Београд, 1986.)

Академију ликовне уметности завршио у Београду 1949.године у класи професора Ђорђа Андрејевића Куна. Живео и радио у Сарајеву и Београду. Поред сликарства бавио се филмском сценографијом, илустрацијом, опремом књига. Члан групе „ 57“ са којом је често излагао.



### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

( Прибој, 1935. – Њујорк, 1999.)

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963.године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зефанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967.године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота.



### ЖИВОЈИН МИШКОВ

( Ковиље, 1925. )

Академију примењене уметности завршио у Београду 1963.године у класи Васа Поморишца и Винка Грдана. Као слободни уметник живи и ради у Новом Саду, у атељу на Петроварадину. Излагао на више од 250 колективних изложби и преко 45 самосталних у земљи и иностранству - у Београду и Новом Саду више пута, Ковиљу, Апатину, Зрењанину, Бачкој Паланци, Чортановцима, Немачкој, Француској, Камбоџи, Перуу, Еквадору, Холандији. Учесник у раду више уметничких колонија. Награђиван више пута. Члан УЛУВ-а и "Ликовног круга".

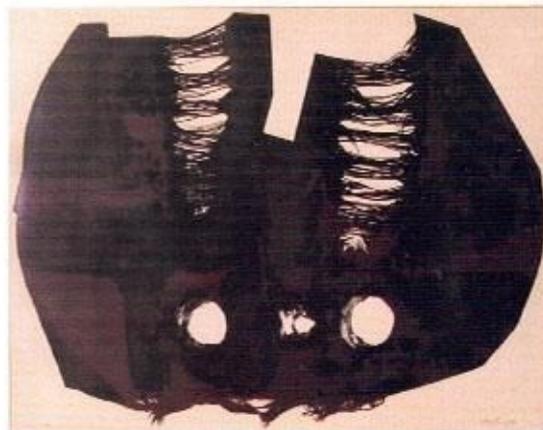
78



### ХАЛИЛ ТИКВЕШ

( Шурманце, 1935.)

Херцеговачки сликар и графичар, дипломирао на Академији ликовних уметности у Београду 1961.године. Пост-дипломске студије завршио 1964. на истој Академији. Био је професор на Академији уметности у Новом Саду. Излагао на више од 35 самосталних изложби у земљи и иностранству: на Бијеналима у Кракову, Бранфорду, Љубљани, Хајделбергу и Норвешки бијенале, Арт фестивал у Кјоту, Интернационална изложба графике у Делхију. Неке од награда : Награда за графику на Пролетној изложби УЛУС-а, „Златно перо Београда“ за илустрацију, Награда за графику на 17. Октобарском салону Београда, Награда "Златна игла" на изложби УЛУС-а.



### ОТО ЛОГО

( Београд, 1931. )

Завршио Академију примењених уметности у Београду 1954.године где наставља да живи и ствара. Награђиван више пута а излагао је углавном самостално и најчешће у Београду.



### ВЕЉКО МИХАЈЛОВИЋ

( Сарајево 1948.)

Завршио Академију ликовних уметности, одсек графика, дипломирао 1980.године у Београду. Добитник награде „Ђорђе Андрејевић Кун“ и члан УЛУС-а од 1982.године.



### АНКИЦА ОПРЕШНИК

( Витез, 1919.- Нови Сад, 2005.)

Сликарка и графичарка, Академију ликовних уметности и постдипломске студије завршила је у Београду 1949.године. Излагала је у земљи и иностранству – Загреб, Љубљана, Нови Сад, Зрењанин, Хаг, Ротердам, Амстердам. Сарадник уметничких колонија и добитник престижних награда - на Бијеналима у Љубљани, Лугану, Лијежу, Кракову као и награде на Октобарским салонима Београда и Новог Сада. Радови се налазе у бројним галеријама, музејима и приватним колекцијама у земљи и иностранству.

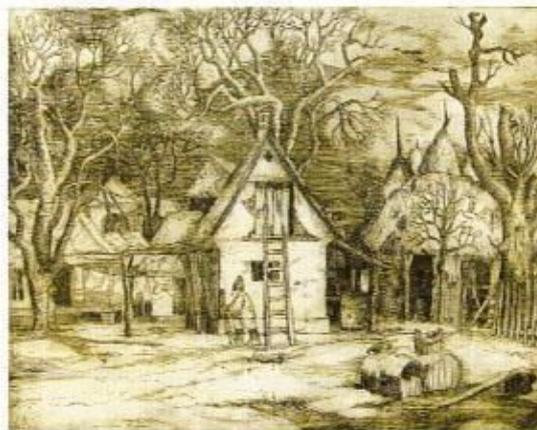


### ЈОВАН СОЛДАТОВИЋ

(Черевих код Новог Сада, 1920.- Нови Сад, 2005.)

Завршио Академију ликовне уметности у Београду 1948. у класи великог југословенског вајара Томе Росандића. Од 1975.године био је професор на повосадској Академији уметности. Аутор великог броја дела на отвореним просторима: Споменик Арсенију Чарнојевићу у Ибарском Колашину, Бранку Радичевићу на Стражилову, Ђури Јакшићу и Кости Трифковићу у Новом Саду и Јовану Стерији Поповићу у Вршцу. Солдатовићева скулптура „Двоје“ налази се у парку испред зграде Уједињених нација у Њујорку.

78



### МИЛИЋ ОД МАЧВЕ

(Белотић, 1934.- Београд, 2000.)

Право име му је било Милић Станковић али је јавности био познат под уметничким псеудонимом Милић од Мачве. Дипломирао је на Академији ликовних уметности 1959.године у Београду. Прву самосталну излогу отворио је 1959. у Београду а у иностранству 1964. у Женеви. Члан је УЛУС-а од 1960.године. Током 1964. и 1965. живео је и радио у Паризу. Након тога борави и ствара у Београду, Бриселу, Белотићу, Златибору и на Пиросу (Грчка). Био је један од 13чланова друштва „Медијала“ основаног 1958. Осим београдских музеја слике му се налазе и у музеју Фићи у Фиренци, Ватиканском музеју у Риму, Историјско-уметничком музеју у Женеви, Гугенхајмовом у Њујорку.



### ПЕЂА МИЛОСАВЉЕВИЋ

(Лужнице код Крагујевца, 1908. - Београд, 1987.)

Сликар и есејиста, завршио Правни факултет у Београду и упоредо учио сликарство код Јована Бјелића. У Паризу, Мадриду и Лондону боравио од 1936 – 1946. године као дипломатски службеник. Пре рата припадао је уметничкој групи „Дванаесторица“. Издао је збирку есеја у области уметности "Између трубе и тишине". Имао је самосталне изложбе у Паризу, Лондону, Београду, Бриселу, Крагујевцу. Учествовао је на изложбама других југословенских уметника, УЛУС-а, са групом „Дванаесторица“ и групом "Шесторица". На Међународној изложби у Паризу 1937. добио је Гран При за сликарство а 1959 награду УЛУС-а. Члан је САНУ.

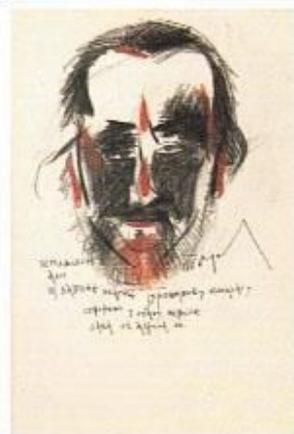


### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

(Прибој, 1935 - Њујорк, 1999.)

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963. године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зењанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967. године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота..

78



### ТОДОР М. СТЕВАНОВИЋ

(Залужањ, 1937.)

Студије сликарства завршио 1963. године у класи Ђорђа Андрејевића Куна а магистрирао 1967. године код Нелељка Гвозденовића, такође на Академији ликовних уметности у Београду. Члан је УЛУС-а и Друштва српских сликара Лада. Осим сликарством, бави се цртежом, графиком, филмом, керамиком, мозаиком, алтернативним слободним медијом, ликовном критиком, теоријом уметности, философијом и књижевношћу. Његова дела чувају се и излажу у многим музејско-галеријским установама у Србији, Енглеској, Холандији, Данској, Белгији, Шпанији, Канарским острвима, Аустралији, Јужној Америци, Канади, Аустрији, Шведској, Русији, САД-у. Добитник више награда. Дописни члан САНУ од 2003. г.



### ЖИВОЈИН МИШКОВ

(Ковил, 1925.)

Академију примењене уметности завршио у Београду 1963. године у класи Васе Поморишца и Винка Грдана. Као слободни уметник живи и ради у Новом Саду, у атељеу на Петроварадину. Излагао на више од 250 колективних изложби и преко 45 самосталних у земљи и иностранству - у Београду и Новом Саду више пута, Ковиљу, Апатину, Зрењанину, Бачкој Паланци, Чортановцима, Немачкој, Француској, Камбоџи, Перуу, Еквадору, Холандији. Учесник у раду више уметничких колонија. Награђиван више пута. Члан УЛУВ-а и "Ликовног круга".



### СЛОБОДАН АМАНОВИЋ

(Книн, 1953.)

Сликарством се бави више од двадесет година. Живи и ради у Београду. Учесник многих сликарских колонија. Члан је УЛУС-а. Од 1955 живи и ради у Београду. Преко педесет учешћа на групним изложбама и десет пута излагао самостално. Четири пута излагао на интернационалним изложбама.



### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

(Прибој, 1935. - Њујорк, 1999.)

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963. године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зењанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967. године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота.



### МИЛОРАД МИЋА МИХАЈЛОВИЋ

(Краљево 1936.)

Школу за примењену уметност завршио у Новом Саду 1959. године. Самостално излагао у Новом Саду, Сомбору, Болоњи, Равени, Модени. Групно је излагао више пута у Београду и Новом Саду, Руми, Крагујевцу, Нишу, Модени, Регенсбургу, Љубљани, Зењанину, Суботици, Крушевцу.

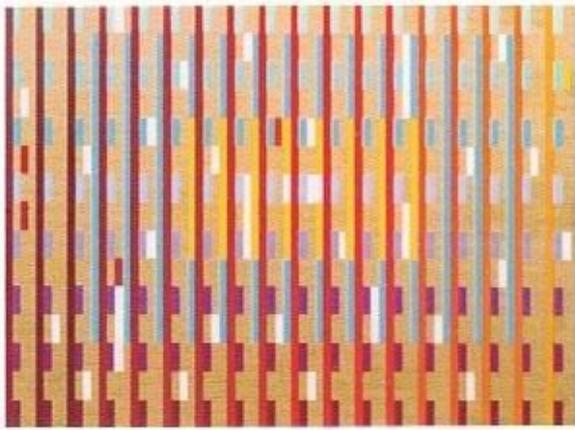
78



### ЉУБОДРАГ ДЕНКОВИЋ

(Љаник, Врање, 1936.)

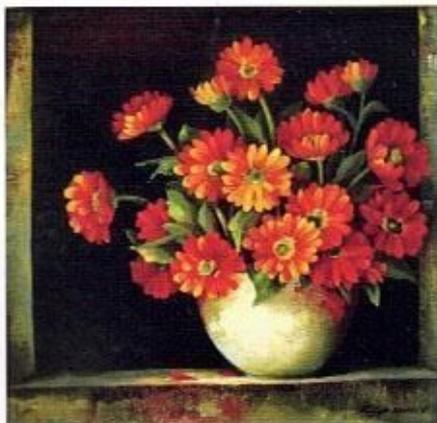
Вајар, редовни професор на Академији уметности у Новом Саду. Излагао више пута у Новом Саду, Земуну, Аранђеловцу, Београду, Суботици, Фиренци. Добитник многих награда и признања.



### ЈАКОВ АГАМ

( Израел 1928.)

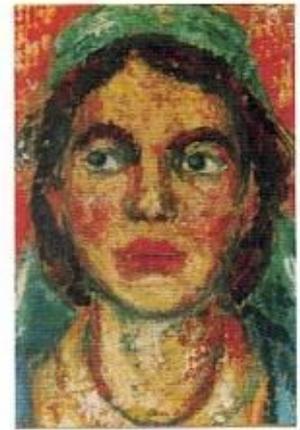
У Јерусалиму 1946. похађа Безалел Академију уметности и дизајана. Усавршава се у Цириху где се универзитетски образује из историје уметности и музике (компоновање). Током 1953 / 54 почиње са полифоним сликарством и покретним сликама а од 1967. бави се и скулптуром од чистог челика. Излаже свуда у свету: Париз, Амстердам, Дизелдорф, Тел Авив, Брисел, Цирих, Лондон, Њујорк, Хјустон, Мексико Сити, Кејптаун, Лос Анђелес, Сиднеј, Монтреал.



### БОЈАНА СПРЕМО

( Београд 1926.)

Завршила Академију примењених уметности, сликарски одсек у Београду 1954.године. Бавила се сликарством и графичким дизајном ( поштанске марке, новчанице, плакати). Члан УЛУПУДС-а од 1955.године.



### ЖИВОЈИН МИШКОВ

( Ковиљ, 1925. )

Академију примењене уметности завршио у Београду 1963.године у класи Васе Поморишца и Винка Грдана. Као слободни уметник живи и ради у Новом Саду, у атељеу на Петроварадину. Излагао на више од 250 колективних изложби и преко 45 самосталних у земљи и иностранству - у Београду и Новом Саду више пута, Ковиљу, Апатину, Зрењанину, Бачкој Паланци, Чортановцима, Немачкој, Француској, Камбоџи, Перуу, Еквадору, Холандији. Учесник у раду више уметничких колонија. Награђиван више пута. Члан УЛУВ-а и "Ликовног круга".

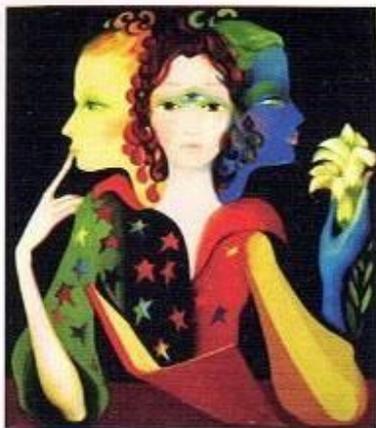
78



### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

( Прибој, 1935 - Њујорк, 1999. )

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963.године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зрењанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967.године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота..



### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

( Прибој, 1935. - Њујорк, 1999.)

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963.године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зењанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967.године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота.



### АЛЕКСАНДАР ШИВЕРТ



### ЗДРАВКО МАНДИЋ

( Стригова, Поткозарје, 1935.)

Академију за ликовне уметности завршио у Београду, у класи Зорана Петровића а магистарски у класи Мила Милуновића.. Имао је на стотину изложби у земљи и иностранству; добитник награда и признања осталих - на Бијеналу југословенског акварела у Карловцу, Велику награду Врњачке Бање за слику, Велика награда на Бијеналу југословенског акварела у Зрењанину, Велика награда на Бијеналу пејзажа у Новом саду, Масарикову награду у Прагу, награду „Сава Шумановић“и носилац признања КПЗ Војводине.



### КЕМАЛ ШИРБЕГОВИЋ

( Модрича 1939.)

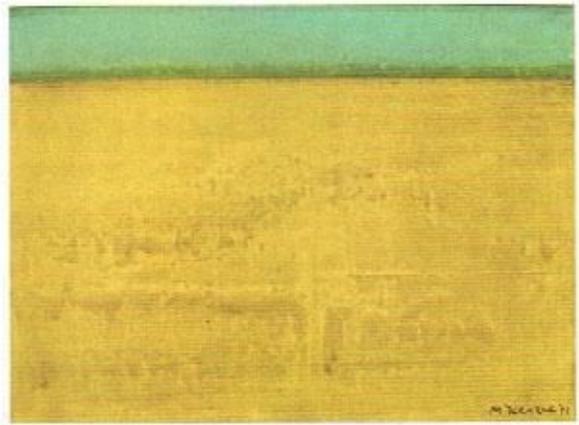
Академију ликовних уметности је завршио 1962 и специјални течај (код проф. Мила Милуновића) 1965. у Београду. Графику усавршавао у студију Hayter у Паризу током 1967/ 68 где је остао да живи и ствара. Бави се сликарством и илустрацијом. Припале су му многе награде и признања, нека међународног карактера. Самостално је излагао у Бања Луци, Сарајеву, Београду, Љубљани, Ослу, Паризу, Чикагу



### ЖИВОЈИН МИШКОВ

( Ковиљ, 1925. )

Академију примењене уметности завршио у Београду 1963. године у класи Васе Поморишца и Винка Грдана. Као слободни уметник живи и ради у Новом Саду, у атељеу на Петроварадину. Излагао на више од 250 колективних изложби и преко 45 самосталних у земљи и иностранству - у Београду и Новом Саду више пута, Ковиљу, Апатину, Зрењанину, Бачкој Паланци, Чоргановцима, Немачкој, Француској, Камбоџи, Перуу, Еквадору, Холандији. Учесник у раду више уметничких колонија. Награђиван више пута. Члан УЛУВ-а и "Ликовног круга".



### МИЛАН КЕРАЦ

( Нови Сад, 1914 - Нови Сад, 2007. )

Скликлар и графичар, Академију ликовних уметности завршио у Београду 1949. године. Самостално излагао у Новом Саду, Београду, Љубљани, Зрењанину, Сомбору, Хагу, Амстердаму, Ајндховену, Ротердаму. Излагао на изложбама УЛУС-а, Графичког колектива, Октобарском салону. Дела настала у Холандији чувају се у музејима Вашингтона и Лондона као репрезентативна дела уметности из ове земље.

78



### МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ

( Ваљево, 1954 - 1991. )

Академију ликовних уметности завршио 1980. у класи Стојана Ђелића. Од 1981. је члан УЛУС-а. Живео и стварао у статусу слободног уметника.



### ЂОРЂЕ ИВАЧКОВИЋ

( Хоргош, 1930. )

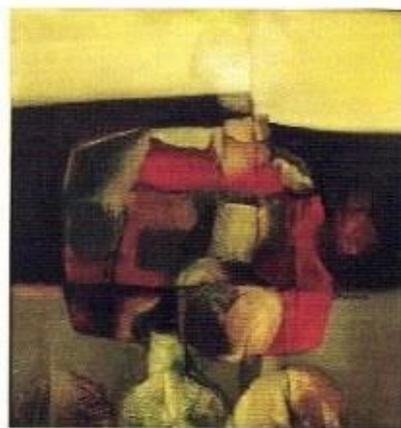
Дипломирао на архитектонском факултету у Београду. Живи и слика у Паризу. Бави се апстрактним експресионизмом.



### ЗОРАН ПЕТРОВИЋ

(Сакуле, 1921.)

Академију ликовне уметности и специјални течај завршио у Београду. Први пут излагао 1949. године. Поред сликарства бави се скулптуром и нарочито цртежом.

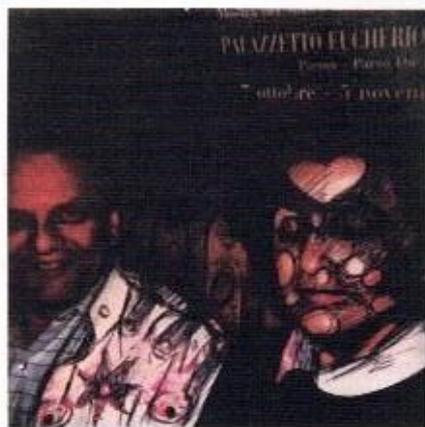


### ИСМЕТ ВОЉЕВИЦА

(Мостар)

У Сарајеву је завршио гимназију а у Загребу студирао архитектуру од које је одустао и окренуо се бављењу дневном карикатуром. Радећи за многе листове трајнију сарадњу је остварио са „Привредним вјесником“. Неки од радова тог времена освојили су највиша признања за карикатуру, понут награде Гран При у Монреалу. Објавио је преко петнаестак хиљада цртежа у „Керемпуху“, „Народном листу“, „Привредном вјеснику“, „Вечерњем листу“

78



### НАДЕЖДА НАДА ВИТОРОВИЋ

(Прибој, 1935. - Њујорк, 1999.)

Завршила први степен студија на Академији за примењену уметност у Београду 1963. године. Од 1965. излаже самостално и колективно у Ровињу, Београду, Новом Саду, Зењанину, Бостону, Њујорку, Паризу, Менхенгладбаху. Објавила три збирке поезије. Постаје члан УЛУС-а 1967. године а од 1981. почиње да излаже у Њујорку где живи и ради у последњој деценији свога живота.



## ЛЕГАТ НЕВЕНЕ ВИТОРОВИЋ

1. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, 70x80, уље на платну,1975, иб.1467
2. ИСМЕТ ВОЉЕВИЦА, „Нишани“, 70x75, уље на платну, 1969, иб.1471
3. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, „Троглави аутопортрет“,80x70, уље на платну1974, иб.1472
4. НИКОЛА ЈАНДРИЈЕВИЋ, „Портрет Невене Виторовић“, 47x41, уље на платну, 1961, иб.1463
5. КЕМАЛ ШИРБЕГОВИЋ, 77x56, комбинована техника, 1981, иб.1470
6. ЈОВАН СОЛДАТОВИЋ, „Јелени“, рељеф у дрвету, 85x33x39, иб.1460
7. БОЈАНА СПРЕМО, „Невени“, 30x30, уље на платну, иб.1439
8. ЗДРАВКО МАНДИЋ, „Банатска Венера“, 100x100, уље на платну, 1972, иб.1458
9. ЈАКОВ АГАМ, 27x21, графика, иб.1440
10. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, 96x68, уље на платну, акт, иб.1454
11. ЖИВОЈИН МИШКОВ, 29x22, „Volcan Villarica u LAGO SABURENA“, акварел, 1993, иб. 1442
12. МИЛИЋ ОД МЛЧВЕ, 31x24, „Мачвански пејсажи“, бакрорез, 1960, иб.1449
13. ЖИВОЈИН МИШКОВ, „Распукли плод“, цртеж у тушу, 1974, иб.1475
14. БОГИЋ РИСИМОВИЋ - РИСИМ, 43x19, акварел, 1979, иб.1446
15. АНКИЦА ОПРЕШНИК, „Хијерархија“, 45x51, графика 2/0, 1966, иб.1461
16. АНКИЦА ОПРЕШНИК, „Сећање на 1943“, 46x51, графика 3/15, 1966, иб.1474
17. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, 55x50, пастел, 1967, иб.1455
18. МИЛИВОЈЕ НИКОЛАЈЕВИЋ, „Планета под снегом“, 37x20, графика 2/10, иб.1476
19. МИЛАН КЕРАЦ, 64x47, уље на платну, 1972, иб.1456
20. ОТО ЛОГО, „Стари инструмент“, 61x46, графика АО, 1961, иб.1468
21. ПЕЋА МИЛОСАВЉЕВИЋ, „Портрет Парижанке“, 43x53, акварел, иб.1452
22. ЖИВОЈИН МИШКОВ, „Портрет Невене Виторовић“, 30x87, уље на лессониту, 1959, иб.1451
23. ЉУБОДРАГ ДЕНКОВИЋ, скулптура у теракоти, иб.1459
24. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, „Ровињски сан“, 130x100, уље на платну, 1966, иб.1457
25. СЛОБОДАН АМАНОВИЋ, „Јорговани“, 45x35, уље на платну, 2002, иб. 1450
26. ЗОРАН ПЕТРОВИЋ, „Испод Мире сто ђавола вире“, 62x85, литографија 9/10, 1956, иб.1469
27. ПЕЋА МИЛОСАВЉЕВИЋ, „Трг Конкорд у Паризу“, 41x53, акварел, 1965, иб.1453
28. МИЋА МИХАЈЛОВИЋ, „Портрет Драшка Ређепа“, 23x32, цртеж оловка, иб.1447
29. ХАЛИЛ ТИКВЕША, 13x16, графика 1/20 (акватинта), 1950, иб.1444
30. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ, 67x24, отисак, 1980, иб.1445
31. ЖИВОЈИН МИШКОВ, „Циганка“, 19x28, темпера, иб.1448
32. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, „Трудница“, 38x69, уље на платну, иб.1464
33. АЛЕКСАНДАР ШИВЕРТ, „Девојка са корпом“, 38x60, графика 2/8, иб.1473
34. ЖИВОЈИН МИШКОВ, „Salva Amazonia Santa Izabele“, 41x31, комбинована техника, 1980, иб.1477
35. Н.Н.ВИТОРОВИЋ, полароид инсталације, 22x23, 22x22, 19x24, иб.1443
36. ВЕЉКО МИХАЈЛОВИЋ, „Море“ 5/10, 41x45, комбинована техника, 1987, иб.1465
37. ВЕЉКО МИХАЈЛОВИЋ, „Море“, 41x45, комбинована техника, 1987, иб.1466
38. ТОДОР СТЕВАНОВИЋ, „Портрет Миодрага Јуришевића“, 30x43, цртеж, 1980, иб.1441
39. ЂОРЂЕ ИВАЧКОВИЋ, 35x35, цртеж, иб.1462

Део легата чине и 67 наслова књижевних издања, углавном из области уметности.  
У музејској књизи инвентара воде се од броја 1371 – 1438.



*Невена  
Виторовић*

НЕВЕНА М. ВИТОРОВИЋ<sup>1</sup>  
(1928 – 2005)

Невена је треће дете у породици, рођена 3. децембра 1928. године у Прибоју на Лиму, као и остала деца Милеве и Мила Виторовића. Како је рођена у њиховим најлепшим годинама, а неколико месеци после смрти прворођене Оље, љубав и нежност за изгубљеном Ољом биће пренета у радост и дивљење за нови цвет, девојчицу Невену, коју ће родитељи обасути нежношћу и пажњом.

Како сам ја седам година млађа од Невене, ја се ње врло мало сећам из тог периода, јер њено интересовање су биле девојчице њеног узраста, са којима је ишла у школу а коју је започела у Прибоју.

Тек одлазак из Сребренице у Србију донеће обема нови смештај у Дечијем избегличком дому, у Бањи Ковиљачи, у који ћемо ући у истим хаљинама од жутог бурета, са везеним иницијалима истом браон свилом.

Она ће у дому бити смештена са школском децом, а ја са предшколском, одвојена од ње. Растали смо се када је она дошла до гимназије, и кад су је, као и остале ђаке гимназије, пребацили у Аранђеловац.

Невена је била лепа девојчица и шармантно дете. Истицала се песмом, игром и својом лепотом. Из тих избегличких домова за децу она има више фотографија са фолклорних и гимнастичких приредби. Увек је прва и коловођа у игри и дечијој забави, као даровито и лепо дете.

Из Аранђеловца она одлази у Београд и остаје у кући нашег стрица Васе Виторовића. Ту наставља школовање у Другој женској гимназији, до ослобођења Београда од фашистичке окупације 1944. године. Тада се среће поново са мајком, која је сада партизан ослободилац. Том општем покрету народа за слободу приступа и Невена у својој шеснаестој години. Одлази са Трећом крајишком бригадом на Сремски фронт, као радио телеграфиста. Са бригадом продужава све до Трста и у њој остаје до краја Другог светског рата, 9. маја 1945. године.

По завршетку рата се демобилише и враћа у Београд где са свима нама, децом и нашом мамом, започиње нови живот. И она ће као и Никола покушати да заврши школу, али неће успети, па ће се запослити код ПТТ као телефонисткиња.

Удаће се 1946., са непуних осамнаест година, за свог ратног друга, официра, ЈГ. И са њим ће започети нови живот у Словенији, где је он на дужности. Ту открива већ велику и обимну туберкулозу плућа, кад почињу и њена велика санаторијумска лечења. Како у то време није било лекова за ту болест, све делује драматично и указује на животну опасност.

Болест доноси развод са мужем и наставак лечења. Почине доказивање њених ратних инвалидских права, које остварује, што олакшава њен даљи живот и егзистенцију.

Проналазак лекова против ТБЦ плућа и напредак медицине, нови брак са сликаром ЖМ. Све стабилизује и започиње најлепши период живота у коме се интересује за уметност и ствара своју малу збирку слика и скулптура. Све то траје до развода са другим мужем и њеног повратка у Београд, од када живи сама.

<sup>1</sup> Надежда Нада Виторовић, *Корени-аутобиографија*, Завичајни музеј Прибој, Прибој, 2006.



*Нада и Невена*

## ЛИФТ ЗА ДВОЈЕ

*ДРАШКО РЕЂЕП*

Дуго сам веровао како после одласка Душана Матића (12.09.1980) никада више неће бити могуће конституисати, у типично салонској алогници, нову београдску причаоницу, или, како је већ било разглашено: београдски књижевни салон. О Матићевој култној причаоници, у Улици Војводе Добрњца 26, са провокативним погледом на травнате ћилиме Ботаничке баште, писано је често и подстицајно, премда не у размерама које би недвосмислено показале како је та адреса била преломна, а по много чему и судбоносна за ново откривање и модерно тумачење наше баштине, али и могућности слободе.

Али сад, када је одласком Невене Виторовић (1924-2005), умне жене, великог катализатора која је, попут Матића, понајвише волела и умела да слуша, то ће рећи да чује – изостала могућност навраћања у Чика Љубицу 16, оним лифтом за двоје, како је Бапе Михајлов прецизно био назначио, у ону сензибилно аранжирану двособну гарсонџерију, како се некада говорило, схватио сам како нас је драматично све мање, како се губи нит разговора, нестаје адреса договарања, тајанствени знак оних које је само она (под)разумевала.

Невена Виторовић је сестра Наде Виторовић, знамените сликарке и лепотице Београда, Ровиња и Њујорка, и Данила Виторовића који је, сасвим надахнуто суманутим егоцентризмом, обновио, а у исти мах и оборио – београдски надреализам, аутор парадоксалних књига оданости Матићу, зеленом светлу, аутоматском писању и колажу.

У Београд је наново из Новог Сада стигла 1973. године, и, како би рекао умни Радован Поповић, те новосадске године су њеној салонској логистици донеле блистав спобовски шарм – Војводиша је менталитет – и намах је окупила велики свет. Онај који мари разговор. Онај који не пристаје на јефтину доколицу наших преподневних лењих кафанских тераса.

Ко је онде долазио?

Миодраг Павловић, Дара и Влада Петрић, Боро Драшковић, Брана Петровић, Соња и Нада Шербан, Љубица Марић, Наташа и Ршум, Бранка и Радован Поповић, Фарук и Зоја Беголи, Тодор Стевановић, Мирослав – Мики Ђорђевић, један Хашимбеговић и једна Лола Леман, Катарина Амброзић, Јелка, Мија Симић, Ђорђе Кадивијевић, Слободан Павићевић, Мирослав Радоњић, Злата и Берислав Бадурипа, Саша и Бане Михајлов, Бојана Спремо, Раде Микијељ, Зоран Колунџија, Новковићи... Онде су Лела и Душан Матић не баш дискретно пропитивали Ивана Долничара како је заробио дијаболичног фердмаршала фоп Лера, а Вук Крњевић доносио тек одштампане примерке „Књижевности“. Онде се коментарисала најновија Ћелићева изложба, а о Цуци Сокић се говорило свечано, са тихом посесивношћу.

<sup>2</sup>Текст је преузет из „Политике“, 2005.

Код Нене се пишта није проверавало, тако да су и многобројне гласине овде издисале, заправо неважне и деградирание озбиљнијим постулатима, вестима, анегдотама. Она је допуштала да се изјамао, да се прстварамо, да је варамо. Приче о томе коме је награда отета, коме је измакла стипендија, а ко је постао острашћен и крајње агресиван, Нена је слушала и потом конгала на свој начин тако непогрешиво, не појачавајући температуру сукоба, али стално имајући на уму лик каквог новог Бајрона, романтичан и са израженом жељом за заштитом. Наравно, Нена није имала укуса баш зато што га је имала изненађујуће избалансираног, суптилног, непрекинуто дежурног. Повлађујући свима, она се често једноставно измигољила из темпераментног сукоба мишљења, показујући само поспекима, вирулентну, ирониично, рекло би се сестрину, Надину природу.

У Ненином салону су се остављале поруке, књиге, ударја. Много је читала, ипак најрадосније посвете, писма, безбројне разгледнице којима су љсни пријатељи путовали по свим коптинентима. Као она некад. И уместо ње.

Није давала тон промоцијама и вернисажима, али је била некако псонходна, незаобилазна. Вечити, драгоцени стари намештај у новокомпонованим нашим свакојаким ситуацијама, банка најдискретније приватности као саучесничка згранутост над осиношћу оног другог света.

Готово тридесет година без прекида оно степениште, као уосталом и онај лифт за двоје, било је престижно. Био је то један од изузетних амбијената столећа: Пеђа, Миро, Хенри Мур, Величковић...

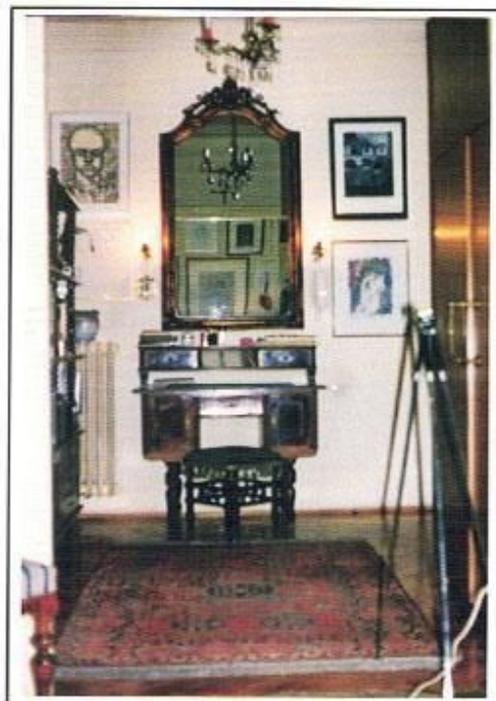
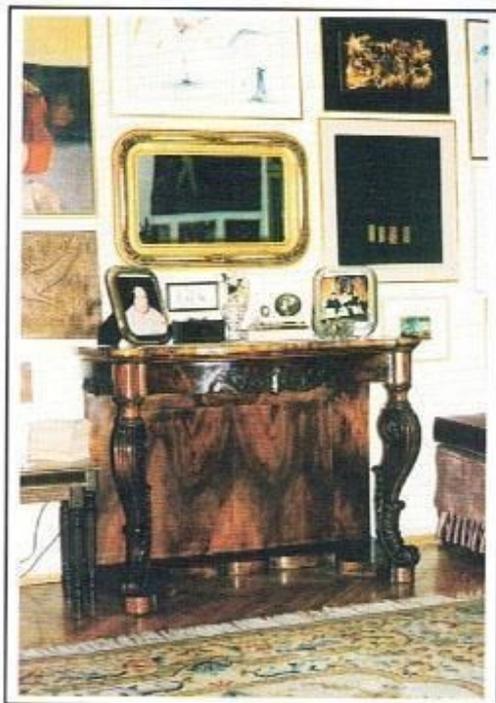
Када сам жирирао награду „Матићев шал“, зашто да и то не откријемо, далеких оних деведесетих година, Игор Каранов је био на белом хлебу, или како би баш Матић рекао, све следећи своју песму „На црном хлебу“, из „Правде“, 1928.године. Био је на јавки код Невене Виторовић, очекујући још увек несигуран, да ће кроз који час бити проглашен лауреатом.

Нена је све тешила, сваком позајмљивала, углавном праштала, понеког оправдавала. Једном је Љубицу Марић оденула у скупоцену црпу бунду: ништа се овде није проверавало.

Шта ради салон када ништа не ради, свакако би било питање које иде с адресом у Чика Љубиној. Он се исто одмара. Препознаје ствари у јутарњој, постпразничној расвети. Све необавезно, без дневног реда, одморишно.

Можда је и сад Невена негде у близини. Рецимо, на чају са Наташом и Бранком. Код „Руског цара“.

Нестају само старе кафане. Салони се памте, занавек.



# ДАРОВИ

*из лeгaтa Нeвeнe Витoрoвић*

КАТАЛОГ ИЗЛОЖБЕ ПОВОДОМ ДЕСЕТ ГОДИНА ОД СМРТИ

*Оргaнизaтoр излoжбe и издaвaч кaтaлoгa*  
ЗАВИЧАЈНИ МУЗЕЈ ПРИБОЈ

*Зa издaвaчa*  
САВО ДЕРИКОЊИЋ, директор

*Излoжбeни прoстoр*  
ГАЛЕРИЈА НАДЕЖДЕ НАДЕ ВИТОРОВИЋ

*Аутор излoжбe и кaтaлoгa*  
СЛОБОДАНКА КЛАЧАР  
историчар уметности, кустос Завичајног музеја Прибој

*Компјутерски слoг и прeлoм*  
ИБРАХИМ ЂАТА ХАСАНАГИЋ

*Фотографије*  
Из архиве Завичајног музеја Прибој

*Обрада фотографија*  
МИЛУТИН РВОВИЋ

*Штампа*  
„ГРАФИЧАР“ УЖИЦЕ

*Тираж*  
500

ПРИБОЈ НА ЛИМУ 2015.

